

средновековни художници са илюстрирали с християнска средновековна символика книга от късносредновековен автор, разказал за събития от неговото време.

3. СРЕДНОВЕКОВНИЯТ ЗАПАДНОЕВРОПЕЙСКИ ХРИСТИЯНСКИ КУЛТ И „АНТИЧНИТЕ“ ЕЗИЧЕСКИ ВАКХИЧЕСКИ ПРАЗНЕНСТВА

Нашата реконструкция показва, че „античният“ езически, дионисиев, вакхически култ е разпространен в Западна Европа не през „дълбоката древност“, а през средните векове. По-точно – през XIII–XVI в. Това трябва да е била една от формите на средновековното западноевропейско християнство. Дали тази идея ще се потвърди от стигналите до нас първоизточници? Да, ще се потвърди, и то по много ярък начин.

Когато Н. А. Морозов анализира църковната история, отбелязва известния, но обикновено нерекламиран факт за ОТКРОВЕНО ВАКХИЧЕСКИ ПРАКТИКИ В ХРИСТИЯНСКИТЕ СЛУЖБИ в средновековна Италия и Франция, където литургиите често пъти се превръщат в оргии, а женските манастири нерядко са публични домове и т.н.

Какво ни разказва днес Скалигеровата история за монашеството през средните векове в Западна Европа? Ще разтворим примерно книгата на Александър Парадис „Живот и дейност на Балтазар Коса. (Папа Йоан XXIII)“ [645].

„Следа не е останала от отшелническия, благочестив живот в манастирите от първите векове на християнството, упадъкът на църквата и нравите е с невероятни размери... Монашеските дрехи не допринасят за строгостта на нравите, понеже монахините подчертават с тях природната си красота и стройност... Почти всички манастири в Италия – пише Родоканаки, – приемат посетители мъже... За живота на манастирите във Венеция научаваме не само от Казанова. Сан Дидие пише: „Най-интересните места във Венеция са манастирите.“ Често са посещавани и от велможи. И тъй като всички монахини са стройни и красиви, нито една не остава без любовник. А надзирателките, вместо да се грижат за чистотата на нравите, помагат на монахините да се срещат с любовниците си и ги прикриват. По време на карнавала във Венеция (а той продължава почти половин година) женските манастири се превръщат в зали за танци, изпълват се с маскирани мъже... Дрехите на монахините са пристегнати в талията, с големи деколтета, за да откриват белите им пищни тела (вж. Rodocanachi E., „Le femme Italienne, avant, pendant et après la Renaissance“, Paris, 1922)